

Užé je stala kraljica privezana na gromadi, katero so na štirih krajih podžigali. Kralj je obupajoč gledal ta strahoviti prizor iz svojega poslopja, a spodaj je množina radovednega ljudstva čakala kraljičine smrti. Takrat v zadnjem trenutku, ko so jo užé smrtne bridkosti obdajale, spomnila se je, kako se je pregrešila s svojo nepokorščino in pozneje s svojo trdovratnostjo do nebeške kraljice, in kako bi zdaj rada, ko bi jej mogoče bilo, z odkritosrčnim izpoznanjem vse popravila. To je mislila v srci — in glej! užé jej je bilo odpuščeno. Ogenj je ugasnil in kraljica je začela govoriti ter je javno povedala svojo pregreho. A nad njo so se nebesa odprla in mati božja v srebrnih oblacih je prišla, v naročji s preljubeznjivo deklico in na vsakej strani po jednega dečka, ter je vse tri izročila materi. Vsi so bili srečni in zadovoljni, ter so hvalili Bogá za toliko dobroto.

Zapisal J. S—a.

Kako se godi lenuhu.

Lipe je bil drugače priden deček, samo v šolo ni rad hodil. Mirno sedeti in učiti se, to se mu ni dopadlo. Če je le kak izgovor našel, prosil je mater, da bi smel domá ostati. Ker je bil materin ljubljeneec, dovolili so mu mati večkrat, da je smel iz šole izostati. Njegov oče o tem niso nič znali, ker so bili večjidel po opravkih iz doma.

Naposled je to vedno izostajanje iz šole tudi materi užé presédalo, ker Lipe je hotel malo ne vsak dan domá ostati. „Lipe!“ rečejo mu mati, „to je užé preveč. Tega ne trpim dalje. Kakó se boš kaj naučil, ako boš vedno iz šole izostajal? In če ostaneš nevednež, kaj porečejo oče k temu?“

Lipe takój iz začetka ni vrjel, da so resnica te materine besede. Zató kmalu zopet pride in prosi mater, da bi smel domá ostati. A mati mu rekó: „Nè, Lipe, od zdaj mi ne smeš niti jednega dne več šole zamuditi. Ne dovolim ti nič več. Gospod učitelj tega ne vidijo radi in tudi tebi je v kvaro.“

Lipe naredi kisel obraz ter grè.

Vidèč, da prošnje nič več ne pomagajo, začel je to stvar drugače. Ko ga zopet ni veselilo v šolo iti, naredi se bolnega. Zdaj ga boli glava, drugokratí zobjé, in drugič se zopet izgovarja, da ga trga po ušesih, da ga grize i. t. d. Če je bil tudi užé cel teden zdrav, pa je prišla sobota, zbolel je gotovo. Zakaj neki? Nu, ker se je ta dan v šoli ponavljalo vse, kar so se otroci čez teden naučili, in je bil vsak otrok gotovo vprašan.

Nekoč ostanejo oče zaporedoma več tednov domá. In zdaj so videli, kaj Lipe uganja. Oče so kmalu spoznali, da se deček le bolnega dela, ter je prelén, da bi šel v šolo. „Le počakaj!“ rekli so sami pri sebi, „tebi bom tvojo bolezen užé odpravil.“

Ko je bila zopet sobota in je zunaj solnce prijetno sijalo, reče Lipe materi, ki so ga vzbudili, da bi šel v šolo: „Oh, mati, jaz danes ne morem v šolo, vrat me boli!“

Mati mu vrjamejo ter ga pusté ležati. Ko je pa bila ura devet, hoče Lipe vstati, ker si misli, zdaj ga nihče ne bo v šolo silil, ker je užé tako prepozno. A zdaj stopijo oče v Lipetovo spalnico in z resnim glasom rekó: „Ne, ljubi Lipe, ti nikakor ne smeš vstati, ker si bolan.“ „Ne, ljubi oče,“ odgovori Lipe, „zdaj mi je užé boljše. Vrat me je tudi nehal boleti.“

„Bog varuj, Lipe! tako hitro se ne ozdravi, kdor zbolí. Ostani le v postelji, povedal ti bom užé, kdaj smeš vstati.“

To rekši, otidejo oče, in Lipe je moral ubogati, ker znal je, da očetu ne sme nasprotovati.

Uro pozneje stopi zdravnik v sobo. „Slišal sem, Lipe, da si nevarno zbolel in zato pridem k tebi, da te pogledam,“ nagovori ga zdravnik.

„O ne, gospod zdravnik; užé mi je bolje. — Čutim se čisto zdravega.“

„Nu, bomo videli. Pokaži mi jezik in daj mi žilico potipati.“

Lipe, to se zna, moral je ubogati. Vendar se je nadejal, da ga bo zdravnik za popolnem zdravega spoznal. Ali kako se ustraši, ko mu ta reče: „Lipe, ti moraš tri dni v postelji ostati in zapisal ti bodem zdravila.“

Zdravnik je govoril poprej z očetom in dobro je znal, zakaj je takó ukazal.

Dve uri pozneje so bila zdravila v hiši, grenka kakor pelin. Lipe jih ni mogel piti; a moral je, ker so mu oče ukazali. Lipe joka in pravi: „Oh oče, saj sem užé zdrav!“ Ali vse zamán, oče mu niso vrjeli.

Mnogo hujše nego grenka zdravila, bilo je za Lipeta to, da je moral v postelji ostati ter ni smel nikakor na noge. Sijalo je zunaj solnce tako prijetno in ljube ptičice so na vrtu tako veselo ščebetale. Otroci so se igrali zunaj pred hišo, da se je veselo vriskanje slišalo v hišo, kjer je Lipe ležal zdrav v postelji, a nihče mu ni hotel vrjeti.

Užé prvi dan mu je bila cela večnost in družega dné mu je bilo še hujše. Prosil in prosil je, da bi ga pustili iz postelje, ali oče tega niso pripustili. Rekli so: „Nè, Lipe, ti si bolan in zdravnik je ukazal, da ti je tri dni v postelji ostati; slušati moraš!“

Tretji dan je bil mlademu lažnjivcu strašna muka. Dolg čas mu je bilo in komaj je čakal večera. Noč nastane, a Lipe ni mogel spati. Kaj mu je začeti? Lipe joka in stóka, kakor bolnik, ki mu je najhujše bolečine prestajati.

Mati bi ga bili radi rešili te muke, ali oče so bili neizprosljivi. Rekli so: „Nè, lenuha, ki se noče učiti, moramo popolnem ozdraviti!“

Četrti dan pridejo oče zopet v sobo k Lipetu. V tem trenutku skoči Lipe iz postelje, pade na kolena pred očeta in jokajoč prosi: „Oh, ljubi, dobri oče, pustite me iz postelje! Povem vam odkritosrčno, da nisem bil bolan, nego le v šolo nisem hotel hoditi. Od sih dob hočem vsak dan v šolo iti in se prav pridno učiti.“

„Glej, Lipe! samo to sem hotel slišati od tebe,“ rečejo oče, „zdaj smeš zopet iz postelje in vrjamem ti, da si zdrav.“

Kdo je bil sréčnejši od Lipeta! Hitro skoči iz postelje, obleče se, vzame torbico na hrbet in hití v šolo. Od tega dné ni se nikoli več branil šole.

Šola je veliko polje, kjer se vedno seje in obdeluje; šola je prodajalnica, kjer se vse najboljše in najdražje blago lahko nakupi in pridobi. Zatorej otroci, hodite radi in veselo v šolo, ter si nabirajte kakor pridne bučele medú učenja in modrosti!

Tone Brezovnik.